

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
t. č. ve X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č.j. OAM-691/LE-LE05-LE05-EX-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Matěji Šedivému, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023 č.j. OAM-691/LE-LE05-LE05-EX-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 25. 5. 2023 rozhodnuto tak, že žalobci nelze udělit azyl pro existenci důvodů dle ustanovení § 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů dle ustanovení § 15a zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že se nyní na základě usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. X nachází v předběžné vazbě, přičemž na základě rozsudku č. X byl v Moldavsku uznán vinným trestným činem výtržnictví dle příslušných ustanovení trestního zákona Moldavské republiky, kterého se měl dopustit tím, že dne X měl napadnout policistu a zároveň dne X napadl poškozeného kopem do obličeje, čímž mu způsobil zlomeninu nosních kůstek.
3. Měl za to, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném zjištění skutkového stavu a nesprávném právním posouzení, neboť jeho předešlé činy byly špatně interpretovány, na tom žalovaný založil své odůvodnění. Nepovažoval za dostatečné, pokud žalovaný vycházel pouze z výpovědi a vyjádření žalobce a ze sdělení Ministerstva spravedlnosti č.j. X, poukazoval na to, že samotný výslech a jeho výpověď byla do protokolu uvedena jinak, než uvedl žalovaný, žalovaný tak vycházel z informací neodpovídajících realitě, dopustil se zkreslení, které vedlo k nesprávnému posouzení věci ze strany žalovaného a absenci meritorního přezkumu žádosti. Namítal, že nebyl nikdy obeznámen s tím, že pro zvlášť závažný zločin jej mohou vyloučit z možnosti udělení mezinárodní ochrany. Vyjádřil se k obsahu protokolu o výslechu, popíral, že by kdy tvrdil, že napadl poškozeného, protože byl gay – žalobce v rámci výslechu sice uvedl celý popis situace, nicméně popis žalovaného tomu neodpovídá. Žalobce si je vědom, že se dříve dopustil trestné činnosti, která však svou povahou není závažná, této skutečnosti však využily kriminální živly, které potkal v rámci svého pobytu ve vězení a dostal se s nimi do sporu. Namítal, že se sice dopustil fyzického útoku vůči jiné osobě, avšak nesouhlasil s jeho motivem a důvodem, jak jej uvedl žalovaný, příslušné soudní řízení nebylo vedeno nestranně a s dostatečným standardem ochrany jeho práv, žalobce tvrdil, že se nejednalo o loupežný motiv, ani o motiv z nesnášenlivosti. Uvedl, že se dostal do stavu bezbrannosti (spánku), poškozený se jej začal intimně dotýkat (tj. fyzicky jej zneužívat), poté, co se žalobce probral a zjistil to, napadl ve zkratkovité reakci poškozeného, protože se mu bránil. Dále uvedl, že nikdy nechtěl získat majetkový prospěch nebo projevit nesnášenlivost vůči sexuálním menšinám, není však gay a jednání poškozeného pro něj bylo šokující a zraňující, žalobce jednal v nutné obraně či krajní nouzi, neboť se dostal do pozice oběti trestného činu. Žalovaný zkrátil žalobce na jeho právech, neboť nedostatečně při výslechu a z žalobcova činu nesprávně dovodil, že se jednalo o útok na poškozeného z důvodu nenávisti vůči homosexuálům a jiným minoritám. Žalovaný tak nesprávně a nedostatečně zjistil skutkový stav, žalobce přitom osobně prohlásil, že jeho útok na poškozeného byl veden z důvodu snahy o zamezení pokusu o sexuální nátlak a nepřiměřenému obtěžování. Žalovaný na základě toho nesprávně dovodil, že jednání žalobce je dle českého právního řádu možné kvalifikovat jako vážný zločin v podobě fyzického napadení osoby, která je členem minoritní skupiny. Popíral, že by se jednalo o loupežné přepadení, k tomu namítal, že dosud ani nebylo konkrétně zjištěno, co bylo odcizeno,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

motivem činu žalobce pak nebylo obohacení ani nenávist, ale především obrana. K prověření trestní minulosti navrhl provést důkaz moldavským výpisem z rejstříku trestů a jednotlivými rozhodnutími v trestních věcech, kterými mu byly v Moldavsku uloženy tresty, bez těchto důkazů nelze v daném řízení učinit závěry o trestní minulosti žalobce a její závažnosti.

4. Z procesního hlediska považoval za zarážející, že rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 29. 6. 2023, když přitom téhož dne s ním ještě žalovaný prováděl úkony tj. odevzdání otisků prstů. Měl za to, že úkony v řízení je možné činit pouze v době jeho trvání, před vydáním rozhodnutí, nikoliv až po jeho vydání. Je tak otázkou, zda měl žalovaný vůbec před vydáním rozhodnutí formálně dostatečně zjištěný skutkový stav a vykonané všechny úkony v řízení; toto opět svědčí o účelové manipulaci a poškození práv žalobce.
5. Závěrem uvedl, že si je vědom svých chyb a svých činů z mládí, samotnému výkonu trestu se vůbec nebrání, přeje si však trest vykonat zde, neboť by po vydání čelil perzekuci, nelidskému zacházení, týrání a byl by ohrožen na životě.
6. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému jeho žádost meritorně přezkoumat.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že žalobce otevírá skutkové okolnosti proběhnuvšího trestního řízení v Moldavsku, které již bylo pravomocně ukončeno, a to ve snaze zmírnit obsah obvinění a snížit tak vážnost trestné činnosti, rovněž polemizuje s pojmem vážný zločin. Žalovaný však není oprávněn posuzovat již pravomocně posouzené okolnosti spáchání vážných zločinů, kterých se žalobce dopustil v Moldavsku, argumentace uvedená v žalobě by měla směřovat spíše do soudního procesu příslušnému k daným skutkům v zemi původu. Žalovaný pouze hodnotí, zda prokázanou spáchanou trestnou činností lze podle svého obsahu a dopadu na společnost posuzovat jako vážný zločin či nikoliv, žalovaný se těmito otázkami zabýval podrobně na stranách 5-9 napadeného rozhodnutí, na toto odůvodnění odkázal.
8. K námitce vzetí otisků prstů uvedl, že není zřejmé, jaký vliv by mělo mít vzetí otisků prstů ve stejný den na obsah napadeného rozhodnutí či na závěry správního orgánu v něm uvedené. Danou žalobní námitku považoval za nesrozumitelnou, a proto se k ní blíže nevyjádřil.
9. Měl za to, že zhodnotil situaci řádně a úplně, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004 č.j. 5 Azs 37/2003. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce, státní příslušník Moldavské republiky, podal dne 25. 5. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v tu dobu již byl žalobce ve X v předběžné vazbě. V žádosti uvedl, že mu v případě vydání do Moldavska hrozí nebezpečí ve věznici, a to jak ze strany vězňů, tak ze strany personálu, žalobce je ruskojazyčný občan Moldavska, po vydání bude čelit perzekuci, nelidskému zacházení, týrání a ohrožení života v nerusky mluvící části Moldavska, a to z důvodu, že je neprávem spojován s organizovaným zločinem v zemi, vládou tam protiruské nálady. Proto žádá v České republice o poskytnutí azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

11. Dle sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 6. 6. 2023 č.j. X byl žalobce na území České republiky zadržen dne 22. 9. 2022 a dne 24. 9. 2022 vzat do předběžné vazby na základě zatýkacího rozkazu vydaného Odvolacím soudem v X, moldavská strana požádala o vydání jmenovaného k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 1 roku nepodmíněně který mu byl uložen rozsudkem Soudu v X ze dne 8. 4. 2021 č.j. X ve spojení s rozsudkem Odvolacího soudu v X ze dne 30. 11. 2021 č.j. X, kterým byl uznán vinným trestným činem výtržnictví dle čl. 287 odst. 1 trestního zákona Moldavské republiky a trestným činem dle čl. 349 odst. 1/1 287 odst. 1 trestního zákona Moldavské republiky, přičemž oba trestné činy zde byly skutkově specifikovány. Dne 11. 4. 2023 podala státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze Městskému soudu v Praze návrh na vydání rozhodnutí o přípustnosti vydání jmenovaného k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 1 roku nepodmíněně, dosud není známo, zda soud již o návrhu rozhodl.
12. Dle poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 12. 6. 2023 je žalobce státním příslušníkem Moldavska, ukrajinské národnosti, je schopen se dorozumět rusky a rumunsky, nemá žádné politické přesvědčení, je svobodný a bezdětný, o mezinárodní ochranu žádá, neboť má v Moldavsku problémy s policií a mafií, které dluží peníze, policie chce, aby pro ní pracoval a svědčil proti mafii, když se dostane do vězení, bude tam mít problémy s mafií, prokurátor mu nejprve slíbil, že když se přizná, dostane pouze pokutu, nakonec však žalobce dostal nepodmíněný trest.
13. Při pohovoru dne 12. 6. 2023 žalobce dle protokolu uvedl, že cítí zdrav a schopen pohovoru, pohovor byl na jeho přání proveden v jazyce ruském za přítomnosti tlumočníka, žalobce prohlásil, že si s tlumočníkem rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námítky, v závěru mu byl celý protokol o pohovoru (tj. všechny otázky a odpovědi) zpětně přetlumočen v ruském jazyce za účelem jeho kontroly, k obsahu protokolu neměl žádných námitek. Dále do protokolu uvedl, že z Moldavska vycestoval na svůj biometrický pas, při odjezdu neměl žádné problémy, odjel, protože by ho uvěznili, ve vězení by ho mržali mafiáni, žádá o mezinárodní ochranu kvůli svým problémům s policisty a mafiány, jiné problémy tam neměl, popsal podrobnosti svého posledního odsouzení v roce 2021, kdy dostal trest odnětí svobody 1 rok nepodmíněně za výtržnictví a protivení se policistovi, byly to dvě různé věci. Uvedl, že byl v Moldavsku vícekrát trestně stíhán, ani třikrát nebo čtyřikrát jej odsoudili, poprvé v roce 1999 za podvod, kdy dostal 1 rok podmíněně, podruhé za výtržnictví, kdy dostal 4 roky nepodmíněně, jel s kamarády autem a po incidentu zbili posádku jiného auta, potřetí to bylo za loupežné přepadení, kdy dostal 3,5 roku, zmlátil souseda ze sousedního domu, což nepopírá, ale nesouhlasí s tím, že to bylo loupežné přepadení, zmlátil ho, protože k tomu měl své důvody, on (poškozený) byl v bezvědomí a když se probíral, tvrdil, že mu něco chybělo, ale dle žalobce ani pořádně nevěděl, co se mu ztratilo, k důvodu činu žalobce uvedl, že poškozený byl kluk ze sousedství a gay, u nich se to nepovažuje za normální, tak ho prostě zmlátili. Sdělil, že v jiné zemi kromě Moldavska nebyl trestně stíhán, dále se vyjádřil k tomu, že jej policie podezírala z páčání organizované trestné činnosti, proto jej sledovala.
14. Dne 21. 6. 2023 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka, nechtěl se s nimi seznámit, ani se k nim vyjádřit, ani navrhnout jejich doplnění, uvedl, že v Moldavsku neměl nikdy potíže kvůli tomu, že hovoří rusky, město, kde žije, je druhé největší město Moldavska a většinově ruské město, žalobce problémy neměl, žádost o mezinárodní ochranu mu sepsal advokát. Kromě jeho města se

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

obává, že se nemusí rusky domluvit, na úřadech se s ním rusky nebudou bavit, popisky na léčích nejsou rusky, celá země není ruskojazyčná. Byl seznámen s tím, že jeho odsouzení pro zvlášť závažný zločin může znamenat, že je podle § 15 a § 15a zákona o azylu vyloučen z možnosti udělení mezinárodní ochrany, k čemuž uvedl, že to nevěděl, dále uvedl, že svou vinu nepřiznal plně, jen částečně, dvakrát ho osvobodili, až třetí soud jej odsoudil, soud trval 5 let, uvedl, že jej zbil a již vysvětlil proč, nic dalšího nechtěl uvést ani doplnit, chce žít v klidu normálním způsobem v normální zemi, kde mu to bude umožněno.

15. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. 6. 2023 žalovaný shrnul obsah žádosti žalobce, poskytnutí údajů k žádosti, protokolu o pohovoru a sdělení Ministerstva spravedlnosti ze dne 6. 6. 2023, kdy tyto podklady považoval za dostatečné k posouzení žádosti, a to jak z hlediska azylu, tak doplňkové ochrany. Poukázal na § 15 zákona o azylu a usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 7. 9. 2010 č.j. 4 Azs 60/2007, shledal, že na případ žalobce dopadá § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, dle kterého jsou vyloučeny osoby, u kterých je důvodné podezření, že spáchaly před vydáním rozhodnutí vážný nepolitický zločin nebo zvlášť krutý čin, i když byl údajně spáchán s politickým cílem mimo území, u žalobce dospěl k závěru o existenci důvodného podezření, že spáchal vážný nepolitický čin. Poukázal na tvrzení žalobce ohledně jeho předchozích odsouzení v Moldavsku, kdy s ohledem na § 19 odst. 2 zákona o azylu neměl možnost si ověřit tato tvrzení, vycházel tak z vlastní výpovědi žalobce a z toho, že žalobce byl již v minulosti opakovaně pravomocně odsouzen, zabýval se otázkou, zda se jedná o vážné nepolitické zločiny ve smyslu azylového práva, neměl sice k dispozici příslušné rozsudky, vycházel však z opakovaného prohlášení žalobce, že se těchto skutků dopustil; podmínku důvodného podezření tak považoval za splněnou. Vymezil pojem „vážný nepolitický zločin“, který není právními předpisy definován, skutky žalobce byly bezpochyby nepolitické, pojem vážný zločin může zahrnovat trestním zákoníkem definované zločiny, a to nejen zvlášť závažné, které lze pro jejich charakter a společenskou škodlivost po konkrétním individuálním posouzení případu považovat za vážné. Trestný čin podvodu spáchaný žalobcem za vážný zločin nepovažoval, po provedení podrobného rozboru nepovažoval za vážný zločin ani žalobcovo druhé odsouzení za výtržnictví, ani žalobcovo čtvrté odsouzení, pro které je vedeno extradiční řízení, přičemž v pochybnostech postupoval ve prospěch žalobce. Jinak tomu bylo ohledně loupežného přepadení, kdy trestný čin loupeže je dle § 14 trestního zákoníku považován za zvlášť závažný zločin, zločin loupeže je tak obecně považován za vážný, zabýval se povahou tohoto zločinu, který považoval za vážný ve smyslu zákona o azylu, a to pro jeho násilný charakter, opakovanost a motivaci. Z výpovědi žalobce dovodil, že při zločinu loupeže fyzicky napadl jinou osobu, a to čistě kvůli její příslušnosti k homosexuální menšině, jde tak o zločin z nenávisti, útok navíc musel být velmi intenzivní, neboť dle sdělení žalobce poškozený upadl do bezvědomí. Vzal v úvahu výhrady žalobce k tomu, že se jednalo o loupež, neboť poškozenému údajně nic nevzal, nicméně tyto neměl jak ověřit a poukázal na to, že žalobce se přihlásil k násilnému útoku, spáchaný zločin tak i přesto považoval za vážný s poukazem na rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017 č.j. 6 Azs 309/2016, šlo o úmyslný útok vedený proti zdraví a fyzické integritě poškozeného, a to z nenávisti, pro jeho sexuální orientaci, pokud se sám žadatel stal úmyslně původcem porušování lidských práv, nemůže se dovolávat mezinárodní ochrany. Uzavřel, že se jednalo o vážný zločin ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jehož spáchání žalobce vylučuje z možnosti udělení azylu. Vyloučení z mezinárodní ochrany pak nepodléhá testu přiměřenosti, není potřeba poměřovat závažnost zločinu a závažnost hrozícího

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pronásledování či vážné újmy. Neshledal ani existenci polehčujících okolností, naopak poukázal na to, že žalobce se násilných útoků proti jiným lidem dopouštěl opakovaně, a to z důvodu nenávisti, naštvaní či bezdůvodně, nyní se snaží závažnost svých činů bagatelizovat. Z hlediska doplňkové ochrany postupoval dle § 15a zákona o azylu, který je implementací článku 17 kvalifikační směrnice, na žalobce dopadá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť je důvodné podezření, že spáchal vážný zločin, odkázal na odůvodnění, které uvedl v případě azylu, žalobce se dopustil násilného velmi intenzivního útoku proti člověku pro jeho sexuální orientaci, právě útok proti zdraví je typickým vážným zločinem z hlediska azylového práva. Dle výkladu NSS je pojem „vážný zločin“ dle § 15 a § 15a zákona azylu obsahově totožný. Uzavřel, že v případě žalobce se jedná o vážný zločin, pro který je dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vyloučen z možnosti udělení doplňkové ochrany, žádost žalobce tak meritorně neposuzoval.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud k projednání dané věci nařídil jednání, které se konalo dne 1. 9. 2023, žalobce byl na jednání přítomen prostřednictvím videokonference. Při jednání žalobce setrval na svém stanovisku, uvedl, že jeho předchozí trestná činnost nebyla tak závažná, ani výjimečná, aby bylo přistoupeno k uplatnění vylučující klauzule, nejednalo se ani o trestněprávní jednání, které by naplňovalo znaky určité kvalifikované skutkové podstaty (např. trestné činy proti dítěti, těhotné ženě, apod.), ale o běžnou trestnou činnost, jeho žádost o mezinárodní ochranu měla být posouzena meritorně, žalobce přísluší k ruský mluvící menšině, jeho obavy nebyly věcně vypořádány. Žalobce nevěděl, jakým způsobem si může opatřit výpis z moldavského trestního rejstříku a moldavské trestní rozsudky. Žalovaný setrval na svém stanovisku, žalobce se opakovaně dopouštěl násilných útoků vůči jiným lidem, uplatnění vylučující klauzule bylo namístě.
18. Podle § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu *azyl nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil před vydáním rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany vážného nepolitického zločinu nebo zvláště krutého činu, i když byl údajně spáchán s politickým cílem mimo území.*
19. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*
20. Zákon o azylu upravuje případy, kdy v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nejsou vůbec meritorně posuzovány důvody pro její udělení (tj. důvody dle ust. § 12 a § 14a zákona o azylu). Jedním z nich je aplikace tzv. vylučujících klauzulí dle ust. § 15 a § 15a zákona o azylu, jimiž je postihováno jednání, které je z určitého důvodu považováno za hrubě zavrženíhodné; přitom postačí důvodné podezření z takového jednání. Jak vyplývá

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010 č.j. 4 Azs 60/2007 – 119: „Rozšířený senát proto uzavřel, že bude-li v řízení o mezinárodní ochrany naplněn některý z důvodů dle § 15 nebo § 15a, rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany a není povinno zjišťovat případnou existenci důvodů dle § 12 a § 14a zákona o azylu.“

21. K uplatnění vylučující klauzule dle ust. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu musí být splněno několik podmínek. Předně, čin, z něhož je žadatel o mezinárodní ochranu podezříván, musí být zločinem, příp. zvláště krutým činem. Za druhé, zločin musí být vážný. Za třetí, musí jít o zločin nepolitický (což platí i tehdy, byl-li údajně spáchán s politickým cílem). Za čtvrté, musí být spáchán před vydáním rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany (časové omezení). Za páté, musí být spáchán mimo území státu, v němž se cizinec mezinárodní ochrany domáhá, (k uvedeným podmínkám srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019 č.j. 4 Azs 352/2019 – 36, odst. 39.)
22. Žalobce v hlavní žalobní námitce zejména zpochybňoval obsah protokolu o pohovoru ze dne 12. 6. 2023, kde se vyjadřoval ke svým předešlým odsouzením za trestnou činnost v Moldavsku; žalobce tvrdil, že se žalovaný dopustil zkreslení a dezinterpretací. Tato námitka není důvodná.
23. Ze správního spisu soud zjistil, že pohovor se žalobcem dne 12. 6. 2023 byl prováděn za přítomnosti tlumočníka v jazyce ruském, o kterém žalobce prohlásil, že je v něm schopen se porozumět a je jeho hlavním jazykem. Žalobce při pohovoru uvedl, že si s tlumočníkem bez problémů rozumí, proti jeho tlumočení neměl námitky, závěrem mu byl celý obsah protokolu zpětně přetlumočen, žalobce neuplatnil k jeho obsahu žádné námitky, ani nechtěl nic doplnit, a protokol podepsal.
24. Dle daného protokolu o pohovoru ze dne 12. 6. 2023 žalobce ke skutku, který byl dle jeho tvrzení kvalifikován jako loupežné přepadení s uloženým trestem 3,5 roku, uvedl, že zmlátil souseda ze sousedního domu, protože byl gay, to se „u nich“ nepovažuje za normální, proto jej žalobce prostě zmlátil, poškozený byl poté v bezvědomí.
25. Danou výpověď soud hodnotí jako spontánní, zcela jednoznačnou a srozumitelnou, žalobce ve správním řízení k této výpovědi nechtěl nic doplnit, ani opravit, řečený motiv svého jednání nijak nezpochybňoval.
26. Teprve v žalobě žalobce prezentoval zcela jinou verzi daných událostí, kdy začal tvrdit, že byl ve stavu bezbrannosti (spánku), přičemž poškozený jej v této situaci fyzicky zneužíval, žalobce jej poté napadl pouze v sebeobraně, sám byl obětí trestného činu. Soud tato tvrzení považuje za zcela nevěrohodná, žalobce ani náznakem ve správním řízení neuvedl, že by se poškozený vůči němu dopustil podobného jednání, útoku, provokace či obtěžování. Naopak, bez jakýchkoli pochybností žalobce sdělil, že poškozeného fyzicky napadl čistě z důvodu, že byl poškozený homosexuální orientace, poškozený se následně ocitl v bezvědomí, za tento čin byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 3,5 roku. Soud tak shledal, že pozdější žalobní námitka není způsobila vyvrátit předchozí spontánní a autentickou výpověď žalobce ve správním řízení, kde motiv svého jednání vůči poškozenému specifikoval zcela jednoznačně. Žalovaný tak nepochybil, pokud daný čin považoval za zločin z nenávisti. Soud zde rovněž poukazuje na rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2020 č.j. 7 Azs 213/2020-25, dle kterého: „Ve vztahu ke skutečnostem, které

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žadatel uplatní teprve v řízení před správním soudem, ačkoliv je mohl sdělit již správnímu orgánu, vyložil Nejvyšší správní soud uvedený článek směrnice tak, že krajský soud je povinen zohledňovat pouze ty skutečnosti, které žadatel nemohl bez vlastního zavinění uvést již ve správním řízení (viz již uvedený rozsudek č. j. 10 Azs 194/2015 - 32).“ Žalobce přitom nespécifikoval žádné okolnosti, které by mu bránily uvést výše uvedená tvrzení již v rámci správního řízení.

27. Soud k tomu též poznamenává, že žalobce ve správním řízení, ani v žalobě nijak nezpochybnul, že poškozeného fyzicky napadl, použil proti němu násilí, „zmlátil ho“, jak sám uvedl, což vedlo až k bezvědomí poškozeného.
28. Žalovaný se zabýval výkladem pojmu „vážený zločin“, v této souvislosti správně poukázal na rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28, dle kterého: *Pojem „vážený zločin“ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“* V tomto rozsudku NSS poukázal též na Ženevskou úmluvu, která uvádí demonstrativní výčet faktorů, které je třeba vzít v úvahu, a to povahu činu, skutečně způsobenou škodu, povahu a výši trestu a také otázku, zda je daný zločin obecně považován za závažný. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje požadavek, aby správní orgán vedle kvalifikace činu z hlediska terminologie vnitrostátního trestního práva posoudil závažnost činu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před předmětným činem nebo po něm (srov. rozsudky ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, či ze dne 3. 8. 2016, č. j. 3 Azs 82/2016-29).
29. Žalovaný se těmito hledisky řídil, přičemž dospěl k závěru, že jednání žalobce lze jako „vážený zločin“ označit, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že nevycházel pouze z kvalifikace tohoto skutku dle trestních předpisů, ale posoudil jej v návaznosti na konkrétní skutkové okolnosti dané věci, kdy přihlédl zejména k násilnému charakteru činu, opakovanosti násilné trestné činnosti, intenzitě útoku, kdy poškozený v jeho důsledku upadl do bezvědomí, a v neposlední řadě k motivaci, kdy útok byl veden čistě z důvodu příslušnosti poškozeného k sexuální menšině, rovněž poukázal na rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28, dle kterého jsou za vážné zločiny obecně považovány zločiny proti životu, zdraví, fyzické integritě nebo svobodě člověka. K tomu soud pro srovnání doplňuje, že za vážný zločin lze považovat např. i přechovávání relativně menšího množství tzv. tvrdé drogy za účelem prodeje (viz rozsudek NSS ze dne č.j. 19. 11. 2019 č.j. 4 Azs 352/2019-36), či loupež (usnesení NSS ze dne 6. 9. 2017 č.j. 10 Azs 78/2017 – 43). Jednání žalobce přitom bylo dle jeho tvrzení moldavským soudem jako loupež kvalifikováno.
30. Žalobce dále v žalobě zpochybňoval, že by jeho popsané jednání mělo loupežný motiv, jeho čin dle jeho tvrzení nesměřoval k obohacení se. Soud k tomu konstatuje, že tuto námitku, na rozdíl od výše uvedené, žalobce ve správním řízení uplatnil, tvrdil, že poškozený ani nevěděl, co se mu ztratilo, žalobce nesouhlasil s kvalifikací moldavského

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

soudu, kterým byl pravomocně odsouzen pro loupežné přepadení, tvrdil, že se přiznal jen částečně a že byl moldavským soudem poškozen. Žalovaný se touto námitkou zabýval a vypořádal. Připomněl svou vázanost pravomocným rozhodnutím trestního soudu o tom, že byl spáchán trestný čin s tím, že správní orgán nemůže sám učinit úvahu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal (§ 57 odst. 1 písm. c) a odst. 3 správního řádu); tím považoval za splněnou podmínku „důvodného podezření“. Vzal v potaz výhrady žalobce, který tvrdil, že poškozenému nic nevzal, nicméně, i přes tyto výhrady spatřoval v jednání žalobce naplnění pojmu „vážný zločin“, neboť se jednalo o úmyslný útok vedený proti zdraví a fyzické integritě poškozeného, a to z nenávisti pro jeho sexuální orientaci, přičemž dle judikatury NSS jsou za vážné zločiny obecně považovány zločiny proti životu, zdraví a fyzické integritě člověka. Poukázal na to, že porušování základních lidských práv a svobod, např. právě z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, je jedním z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž pokud se žadatel sám takového jednání úmyslně dopustil, nemůže se mezinárodní ochrany dovolávat. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, výhrady žalobce k loupežnému motivu útoku nejsou ze shora uvedených důvodů způsobilé zpochybnit závěry žalovaného, dle kterých se jednalo o vážný zločin ve smyslu azylového práva. Soud k tomu pouze doplňuje, že dle českého právního řádu (zákon č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů) je trestný čin loupeže dokonán již užitím násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v loupežném úmyslu, není vyžadováno, aby se pachatel věci zmocnil.

31. K samotnému právnímu posouzení naplnění podmínek vylučující klauzule dle § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu pak žalobce v žalobě již žádné další námitky nevznesl, proto se jím soud nad rámec uvedeného blíže nezabýval.
32. Soud pak považuje za dostačující, pokud žalovaný informace ohledně předchozích odsouzení žalobce čerpal pouze z jeho výpovědi, která byla v tomto směru jasná, srozumitelná, bez vnitřních rozporů, poskytovala žalovanému dostatek relevantních informací k tomu, aby žalovaný na tomto podkladě mohl posoudit potřebné otázky. Skutkový stav byl tak zjištěn v dostatečném rozsahu ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaný dále správně poukázal na ust. § 19 odst. 2 zákona o azylu, dle kterého nesmí sdělit žádným způsobem informace jakkoli se vztahující k žádosti o udělení mezinárodní ochrany či k žadateli a nesmí získat informace o žadateli od původců pronásledování nebo vážné újmy, přičemž s ohledem na tuto povinnost si nemohl vyžádat od moldavských státních orgánů výpis z trestního rejstříku žalobce, ani rozsudky týkající se jeho předchozích odsouzení. Ze stejných důvodů tak nemůže učinit ani soud, který je rovněž daným ustanovením § 19 odst. 2 zákona o azylu vázán, a proto si nevyžádal a neprovedl k důkazu moldavský výpis z trestního rejstříku a jednotlivá rozhodnutí v trestních věcech. Soud též poukazuje na to, že žalobce provedení takových důkazů ve správním řízení ani nenavrhoval, přičemž pokud se žalobce domníval, že by takové podklady mohly v jeho případě přispět k příznivějšímu posouzení jeho věci, mohl si tyto materiály opatřit sám prostřednictvím svého zástupce (resp. obhájce, kterého měl v rámci extradičního řízení) a předložit je žalovanému, popř. soudu, to však žalobce neučinil. Zároveň však žalobce v žalobě ani nevysvětlil, jaké konkrétní skutečnosti by z těchto důkazů měl soud zjistit. Navíc, jak uvedl v řízení, rozsudek moldavského soudu jeho čin kvalifikoval jako loupežné přepadení, s čímž žalobce v žalobě nesouhlasí, měl za to, že jej tím moldavský soud poškodil; v tomto směru tedy uvedený rozsudek nemůže nijak podpořit žalobní argumentaci žalobce, že se o loupežný

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

motiv nejednalo. Ze všech těchto důvodů soud navrhovanými podklady dokazování neprováděl.

33. Nelze souhlasit ani s žalobní námitkou, dle které žalobci nebylo ve správním řízení sděleno, že pro zvlášť závažný zločin může být vyloučen z možnosti udělení mezinárodní ochrany. Dle protokolu o seznámení se s poklady rozhodnutí ze dne 21. 6. 2023, kdy příslušný úkon probíhal rovněž prostřednictvím tlumočnicka z ruského jazyka, byl žalobce informován o tom, že jeho odsouzení pro zvlášť závažný zločin může znamenat, že je podle § 15 a § 15a zákona o azylu vyloučen z možnosti udělení mezinárodní ochrany, žalobce dostal prostor se k tomu vyjádřit, což učinil, další skutečnosti či nové informace již uvést nechtěl, nenavrl ani doplnění podkladů pro rozhodnutí. Soud tak shledal, že žalobce nebyl v této souvislosti nijak zkrácen na svých právech.
34. Na základě výše uvedeného soud shledal, že uplatnění vylučující klauzule dle ust. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu bylo v případě žalobce důvodné. Tyto závěry platí obdobně též na posouzení uplatnění vylučující klauzule u doplňkové ochrany, neboť podmínky pro uplatnění obou klauzulí jsou zčásti obdobné, to se týká pojmu „důvodné podezření“ i pojmu „vážný zločin“, který lze v obou ustanoveních chápat jako totožný (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2019 č.j. 4 Azs 352/2019 – 36, s odkazem na další judikaturu).
35. Lze tak shrnout, že nejen uplatnění vylučující klauzule dle ust. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, ale též dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona je v daném případě plně namístě, žalovaný přitom vyhodnotil všechny rozhodné okolnosti, napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a dospěl ke správnému závěru o aplikaci obou vylučujících klauzulí. V návaznosti na to postupoval žalovaný správně, pokud se již dále věcně nezabýval vlastními důvody, pro které žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, a stejně tak takové posouzení nebude činit ani soud. K tomu viz rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2010 č.j. 4 Azs 60/2007-119.
36. K procesní námitce žalobce týkající se sejmutí otisků prstů soud uvádí, že podle § 45 odst. 6 zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen strpět sejmutí daktyloskopických otisků prstů a pořízení obrazového záznamu s cílem zjistit nebo ověřit jeho totožnost, žalobce byl v postavení žadatele i v den, který je uveden na napadeném rozhodnutí jako datum jeho vyhotovení (29. 6. 2023), rozhodnutí pak nabylo právní moci dne 7. 7. 2023. Ze správního spisu nevyplývá, kdy byly žalobci otisky prstů sejmuty, pokud však k tomu došlo dne 29. 6. 2023, nedošlo tím k žádnému porušení procesních předpisů, ani poškození práv žalobce, žalobní námitka, kde žalobce poukazuje na účelovou manipulaci, je zcela hypotetická a nepodložená, žalobce ani nijak nespecifikoval, jakým způsobem by uvedené skutečnosti měly ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud tak danou námitku považuje za nedůvodnou.
37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

39. Soud přiznal zástupci žalobce, který byl v této věci žalobci ustanoven soudem, odměnu za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a g) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč, a dále náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) po 300 Kč; paušální náhrada celkem 600 Kč. Výše nákladů řízení tak činí částku 6 800 Kč a 21% DPH ve výši 1 428 Kč (§ 35 odst. 10 s.ř.s.), tedy celkem částku 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. září 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.